ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ, Η ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΕΣ, Η ΤΡΥΦΕΡΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

Στὴ μακρυνὴ Βιρμανία. Γυναῖκες ποὺ ἐξουσιάζουν τὸν ἑαυτό τους. Ἕνας τόπος ὅπου τὰ κορίτσια εἶν' ἐλεύθερα νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Πρότυπα γυναικῶν! Τὰ μάτια τῶν Βιρμανίδων. Ὡραῖες, πλαστικές, ἔξυπνες, νοικοκυρές. Ἡ ὥρα τῶν ἐρωτοτροπιῶν. Πῶς γίνονται τὰ συνοικέσια.

Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδέα πὼς τὸ Παρίσι εἶνε ὁ Παράδεισος τῶν γυναικῶν, πὼς ἐκεῖ μονάχα μπορεῖς νὰ συναντήσης ἔξυπνες, ὤμορφες, τρυφερές, περιποιητικὲς καὶ ἀφοσιωμένες γυναῖκες. Ἔ! λοιπόν: εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ διαλυθῆ αὐτὴ ἡ πλάνη καὶ ν' ἀποδοθῶσι τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι, νὰ καταδειχθῆ δηλαδὴ μ' ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα πὼς ὁ τίτλος τῆς τελειοτέρας γυναικὸς τοῦ κόσμου ἀνήκει δικαιωματικῶς στὴ Βιρμανίδα! Μάλιστα. Στὴ γυναίκα τῆς Βιρμανίας, τῆς τόσο μακρυνῆς αὐτῆς χώρας, τῆς τόσο ἄγνωστης σὲ μᾶς...

Τὸ πρᾶγμα θὰ σᾶς φανῆ ἐκ πρώτης ὄψεως παράξενο. Περιμένετε ὅμως λίγο, διαβάστε προσεκτικὰ τὰ δικαιολογητικὰ ποὺ παρουσιάζουμε—γιὰ νὰ ὑποστηρίξουμε αὐτὴ τὴ γνώμη—καὶ θὰ πεισθῆτε τότε καὶ σεῖς περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μας.

Ἡ Βιρμανία, ἡ μακρυνὴ αὐτὴ χώρα, ἡ ἄγνωστη σχεδὸν στοὺς περισσοτέρους Ἕλληνας—ποὺ δὲν διακρίνονται γιὰ τὶς γεωγραφικὲς γνώσεις τους— εἶνε ἡ Ἐδὲμ στὴν ὁποία τὸ ὡραῖο καὶ ἀδύνατο φύλο ἀπολαμβάνει δικαίως ὅλων τῶν τιμῶν ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ Βιρμανὶς ἐξουσιάζει ἀπολύτως τὸν ἑαυτό της καὶ δύναται νὰ διαθέση κατὰ βούλησιν τ' ἀγαθά της. Οἱ νόμοι, ἡ θρησκεία, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν Βιρμανῶν, ὅλα ἐκεῖ κάτω θεωροῦν τὴ γυναίκα ὡς ἀπολύτως ἴση μὲ τὸν ἄνδρα. Ἡ κληρονομίες μοιράζονται σὲ ἴσια μερίδια μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν. Ἡ παντρεμένη γυναῖκα μπορεῖ νὰ διαθέση τὰ κτήματα καὶ τὴν περιουσία της, χωρὶς νὰ συμβουλευθῆ καθόλου τὸ συζυγό της. Εἶνε ἀπολύτως ἐλευθέρα ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὰ παιδικὴ ἡλικία της. Οἱ γονεῖς ἐκεῖ κάτω δὲν φέρονται σὰν δεσπόται στὰ κορίτσια τους—ὅπως, δυστυχῶς, συμβαίνει σήμερα καὶ στὰ πιὸ πολιτισμένα κράτη τῆς Εὐρώπης. Τὰ κορίτσια μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν, χωρὶς νὰ δίγουν στοὺς γονεῖς τους λόγο τῶν πράξεών τους, τρέχουν στὰ δάση, ἐρωτοτροποῦν, ξαπλώνουν στὴ χλόη, περνοῦν τὴν ἡμέρα τους στὸ ὕπαιθρο...

Ἡ Βιρμανία δὲν γνώρισε τὴν περίοδο ἐκείνη τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία κάτω ἀπὸ τὸ ποιητικὸ ὄνομα *ἱππποτικὰ χρόνια*, ἔκρυβε ἀνομολόγητες πιέσεις εἰς βάρος τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐπίσης δὲν γνώρισε τὴ δουλεία, τὴ φρικτὴ αὐτὴ μάστιγα ποὺ ἔδερνε τὴν Εὐρώπη ἐπὶ αἰώνας ὁλοκλήρους.

Ἡ θρησκεία τῶνΒιρμανῶν δὲν παρουσιάζει τὴν γυναίκα ὡς πηγὴ πάσης ἀνομίας, ὡς τὴν κυριωτέραν ἀφορμὴ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, καθὼς γίνεται μὲ τὴ χριστιανικὴ θρησκεία. Ἡ ἐθνικὴ φιλολογία τῶν Βιρμανῶν δὲν παρουσιάζει τὴ γυναίκα ἄλλοτε σὰν κάτι αἰθέριο καὶ ἀσώλητο καὶ ἄλλοτε πάλι ὡς τέρας καὶ μὲ αἱμοβόρα ἔνστικτα, ὅπως συμβαίνει στὴ δυτικὴ λογοτεχνία.

Ἡ Βιρμανίδες εἶχαν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζουν μόνες τους γιὰ τὴ ζωή τους. Οἱ ἄνδρες ἐκεῖ κάτω, τὶς ἄφησαν ἐλεύθερες νὰ κρίνουν μόνες τους ποιὰ εἶνε ἡ εὐτυχία τους—καὶ νὰ τὴν ἀποκτοῦν μὲ κάθε μέσο.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Βιρμανὶς εἶνε σήμερα ἡ πιὸ χαριτωμένη κ' ἐλκυστικὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου. Ἑλένες, Ἀσπασίες, Ἀμαζόνες καὶ ἡ ἄλλες μοιραῖες γυναῖκες δὲν παρουσιάζονται στὴ Βιρμανία, γιατὶ ἡ Βιρμανίδες ἀτεχθάνονται τὶς ὑπερβολικότητες. Εἶνε ἤρεμες, λογικές, σοβαρές ὅταν πρέπει καὶ διαχυτικὲς πάλι ὅταν ἔλθη ἡ κατάλληλη στιγμή. Εἶνε, μὲ δυὸ λόγια, πρότυπα γυναικῶν—θερμῶν καὶ συγκρατημένων, σοβαρῶν καὶ χαριτωμένων συνάμα γυναικῶν...

***

Ἡ Βιρμανὶς μπορεῖ νὰ χρησιμεύση ὡς πρότυπο καλλονῆς:

Ὄχι βέβαια, ἂν τὶς ἐξετάσουμε μὲ τὴ δική μας ἀντίληψη περὶ ὠμορφιᾶς. Ὡστόσο πολλοὶ εἰδήμονες, καὶ αὐτοὶ ἀκόμα ποὺ εἶνε κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν τύπο τῆς εὐρωταίας γυναίκας, ἐκφράζονται μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴν πλαστικότητα καὶ τὴ χάρη τοῦ προσώπου τῶν Βιρμανίδων. Ἐξαιρετικὴ ἰδίως ἐντύπωση προξενοῦν στοὺς ξένους τὰ μάτια τους,τἀμεγάλα μαῦρα καὶ ἀκίνητα μάτια τους. Ἡ φωνή τους εἶνε γλυκειά, καϊδευτικὴ σὰν μουσική. Ἡ κινήσεις τους μετρημένες καὶ εὐγενικές.

Ὁ κ. Φίελντιγκ, ἕνας ἀμερικανὸς σοφὸς ὁ ὁποῖος ἔμεινε ὁλόκληρα χρόνια ἐκεῖ κάτω, σπουδάζοντας τὸ χαρακτῆρα καὶ τὶς συνήθειες τῶν Βιρμανίδων, λέει σ' ἕνα ὀγκῶδες βιβλίο ποὺ ἔβγαλε πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρό—καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο πήραμε ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ σᾶς ἐκθέτουμε στὸ ἄρθρο αὐτὸ—πὼς ἡ γυναῖκες τῆς Βιρμανίας δὲν μποροῦν νὰ παραβληθοῦν στὴ μόρφωση μὲ τὶς εὐρωπαῖες. Δὲν πηγαίνουν στὰ μοναστήρια, ὅπου συνήθως ἐκπαιδεύονται οἱ ἄνδρες, δὲν πέρνουν μαθήματα μουσικῆς, ἄσματος, χοροῦ καὶ ζωγραφικῆς. Καὶ ὅμως, ξέρουν λίγα ἀπ' ὅλα, γιατὶ εἶνε τρομερὰ ἔξυπνες...

Τὶς ἐλλείψεις ποὺ ἔχουν στὸ κεφάλαιο τῆς πνευματικῆς καλλιεργείας,τὶς ἀναπληρώνουν θαυμάσια μὲ βαθειὰ γνώση τῆς μαγειρικῆς, τῆς οἰκοκυρικῆς καὶ,γενικά,τῆς δύσκολης αὐτῆς τέχνης ποὺ λέγεται ***περιποίηση τοῦ σπιτιοῦ***. Ἡ Βιρμανίδες εἶνε ἀφθαστες νοικοκυρές.

Ἕνα ἄλλο χάρισμά τους, ποὺ προξενεῖ κατάπληξη στοὺς ξένους, εἶνε ἡ κρίση τους, ἡ λογική τους καὶ πρὸ παντὸς ἡ διαίσθησή τους! Πολλοὶ Εὐρωπαῖοι περιηγηταὶ ποὺ ἐπεσκέφθησαν τὴ Βιρμανία μιλᾶνε μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ διορατικότητα τῶν Βιρμανίδων. Μόλις σοῦ ρίξη ἕνα βλέμμα μιὰ Βιρμανὶς, μπορεῖ ἀμέσως νὰ σοῦ πῆ τὶ σκέφτεσαι, ποιὲς σκέψεις σὲ ἀπασχολοῦν, ἂν εἶσαι εὐτυχὴς ἢ δυστυχισμένος...

***

Ἡ Βιρμανίδες δὲν παντρεύονται πολὺ νέες. Ἡ ἡλικία τοῦ γάμου τους κυμαίνεται μεταξὺ τῶν δέκα ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἐτῶν, καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα πολὺ ἀργότερα. Ἀπὸ αὐτὲς ὅμως ἐξαρτᾶται νὰ παντρευτοῦν ὅποτε θέλουν καὶ ὁποιον λαχταράει ἡ καρδιά τους. Γιατὶ ἡ Βιρμανὶς ἔχει ἀπόλυτη ἐλευθερία καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἔρωτά της.

Στὴ Βιρμανία ὑπάρχει μιὰ ὡρισμένη ὥρα τῆς μέρας ποὺ λέγεται: ***ἡ ὥρα τῶν ἐρωτοτροπιῶν***. Ἀρχίζει ἀπὸ τὶς ἑννιὰ καὶ τελειώνει στὶς δέκα τὸ βράδυ. Τὶς βραδυὲς αὐτὲς καὶ ἰδίως ὅταν ἔχη φεγγάρι, κάθε ἐρωτοχυτημένος τρέχει νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του. Κ' ἐπειδὴ στὴ Βιρμανία ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν βεράντα, ἡ νεαρὲς Βιρμανίδες κάθονται σ' αὐτὴ κρυμμένες πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ φυλλωσιὰ κανενὸς ἐξωτικοῦ δέντρου καὶ περιμένουν τὸν καλό τους. Ὁ Ρωμαῖος τους πηγαίνει τότε, στέκεται κάτω ἀπὸ τὴ βεράντα καὶ ἐξομολογεῖται τὸν ἔρωτά του,μὲ τὰ γλυκύτερα καὶ περιπαθέστερα λόγια ποὺ μπορεῖ νὰ βρῆ ἡ θερμὴ φαντασία του. Ἡ νέα τὸν ἀκούει, μεθυσμένη, ζαλισμένη ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀγαλλίαση. Καὶ ἂν τὸ παλληκάρι κατορθώση νὰ τῆς συγκινήση τὴν καρδιὰ—ἐκείνη τοῦ δίνει τὸ λόγο της πὼς θὰ τὸν πάρη ἄντρα.

Καὶ τὸν παίρνει. Οἱ γονεῖς της δὲν τῆς φέρνουν καμμιὰ ἀντίρρηση. Ξέρουν πὼς γιὰ νὰ διαλέξη ἡ κόρη τους αὐτὸν τὸν νέο γιὰ σύζυγο, θὰ πῆ πὼς τῆς ἀξίζει. (Ἔχουν, βλέπετε, ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὴ λογική καὶ τὴν κρίση τῶν κοριτσιῶν τους).

Ἀπαγωγὲς σπανίως γίνοντοι ἐκεῖ κάτω. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ σημειωθῆ κανένα τέτοιο κρούσμα, αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἀνυπομονησία τῶν ἐρωτευμένων ποὺ δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν νὰρθῆ ἡ μέρα τοῦ γάμου τους.

Ἡ Βιρμανὶς δὲν ἀλλάζει τ' ὄνομά της ὅταν παντρεύεται. Καὶ οὔτε δίνει προῖκα στὸν ἄνδρα της. Ἐξακολουθοῦν καὶ οἱ δυὸ νὰ ἐργάζωνται, ὁ καθένας γιὰ δικό του λογαριασμό, χωρὶς τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντά τους νὰ ψυχραίνουν διόλου τὴ φωτιὰ τῆς ἀγάπης τους.

Ἡ Βιρμανὶς ὡς σύζυγος εἶνε ὑπερτελεία.

Γιὰ τὴν ἰδιότητά της ὅμως ὡς συζύγου καὶ μητέρας θὰ μιλήσουμε ἄλλοτε, παραθέτοντες καὶ συγκινητικὰ σχετικὰ ἀνέκδοτα. Τὸ θέμα εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ ἀξίζει ὁ κόπος νὰ μᾶς ἀπασχολήση ἀκόμα μιὰ φορά. Ἡ ἀναγνώστριές μας δὲν θὰ ἔχουν, ὑποθέτουμε, καμμιὰ ἀντίρρηση.

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΚΗΡΥΞ

Κάποιος τοκογλύφος παρεκάλεσε κάποτε ἕναν ἱεροκήρυκα νὰ κηρύξη στὴν ἐκκλησία ἐναντίον τῆς τοκογλυφίας.

Ὁ ἱεροκῆρυξ,φανταζόμενος ὅτι ὁ τοκογλύφος μετανοοῦσε γιὰ τὶς πράξεις του, τοῦ εἶπε:

— Βλέπω,τελοσπάντων, ὅτι ἀρχίζεις νἀκολουθῆς τὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ!

— Δὲν εἶν' αὐτό! ἀπάντησεν ὁ τοκιζγλύφος. Ὑπάρχουν σήμερα τόσοι πολλοὶ τοκογλύφοι μέσα στὴν πόλη ποὺ δὲν κερδίζω σχεδὸν τίποτε. Ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ τοὺς διορθώσετε μὲ τὸ κήρυγμά σας, ὅλος ὁ κόσμος θἀρχίση νὰ τρέχη σὲ μένα!...

Στὰ δάση...